Тож поночіє: в мене руки чорні, обличчя сполотніле,
як після боротьби з примарами із диму.
Вже все позаду — і пляшки, й судно,
не знаю: чи мене любили, чи бачити бажали.
Газета, кинута на ліжко, дипломатичними новинами багата,
однак подолана: чотири сторінки — чотири сети.
Довкіл будинку цього в центрі міста — ліс високий,
в якім, напевно знаю: сліпий жебрак конає.
Моя дружина ходить вниз і вгору по сходинках вузеньких,
мов капітан на кораблі, що збився з курсу.
Орієнтир сьогодні — папери, чашка молока і одинадцята година ночі.
А знадвору, мов коней табуни, все стукають у шибку
за спиною в мене.